

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593599296/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

»Ha, ha, ha! Nei, jeg er s'gu dog Menneskeløge, naar galt skal være!»

Justitsraaden præsenterede: »Hr. Doctor Hilder, Læge uden Praxis – Hr. Ritmester von Buch.»

»De er kanske Ritmester uden Praxis, ligesom jeg er Læge uden Praxis?» sagde Doctoren.

»Til Tjeneste,» svarede Ritmesteren.

»Vi kalde det *emeritus*, udtyent, veltjent,» sagde Doctoren.

»Ja, vel,» svarede Ritmesteren.

»Kom saa indenfor, Doctor; vil De ikke gjøre os den Fornøielse at spise til Middag med os?» sagde Justitsraaden.

»Nei, Tak; men jeg vil drikke et Glas Vin paa Bekjendtskab med min unge Ven der. Jeg holder mig til Ungdommen. Saalænge man gjør det, bliver man ikke gammel, ligesom man ikke bliver søsyg, saalænge man holder en Pind i Munden.»

Alligevel, da han var kommen indenfor, holdt Doctoren sig fortrinsvis til Vinen og Ritmesteren, og blev saa gode Venner med ham, at jeg begyndte at holde af ham.

Den følgende Dag var den sidste, Ritmesteren skulde tilbringe i Kjøbenhavn, og den, paa hvilken han skulde præsentrere mig i Skolen. Det var derfor med stor og tung Alvor, at vi begave os afsted; men sandt at sige var det en Time før sildig; thi Ritmesteren havde af en eller anden Grund været forhindret fra at møde hos mig Kl. 8 1/2. Saa kom vi da paa Skolen Kl. 10, og efter at have paa ubestemt Maade sat vor sildige Ankomst i Forbindelse med vor lange Reise fulgte Ritmesteren Bestyreren og mig op i Classen. Drengene reiste sig som en Bataillon og bleve staaende, medens Bestyreren med et Par Ord forestillede mig, hvorpaa Ritmesteren bad om, at han ogsaa maatte sige et Par Ord, og da Bestyreren høflig tillod ham dette Usædvanlige, sagde han, efter min Formening overordenlig godt og passende: »Det fornøier mig at see saa mange flinke unge Folk. De ere Allesammen, mine unge Herrer, bestemte til at tjene Kongen og Fædrelandet, hver paa sin Maade naturligvis. Her har jeg bragt Dem en Kammerat, Søn af min bedste Ven. – Kongen leve!»

Som electriserede brøde Drengene ud i et vildt Ikarra, der efter Timens Udløb vakte megen Forespørgsel fra den tause Bygning. Som jeg senere mærkede, gjorde Drengene saa smaat Nar af Ritmesteren for hans Escadrons-Tale; men han havde dog vundet dem. Det